VALORI PRAGMATICE ALE REPETIȚIEI ÎN TEXTUL DIALECTAL

ROZALIA COLCIAR

1. CONSIDERAȚII TEORETICE

1.1. *Repetiția* este definită, în DŞL[1], drept „figură sintactică (de construcție) care constă în reluarea de două sau mai multe ori a aceluiaşi sunet, radical, cuvânt ori grup de cuvinte", iar GALR II[2] afirmă că „repetiția constă în reluarea o dată sau de mai multe ori a unui component al discursului (sunet, cuvânt, sintagmă, propoziție, enunț)" şi o încadrează în categoria structurilor sintactice „deviante". Iorgu Iordan[3] consideră că, în plan stilistic, repetiția este unul dintre mijloacele de a evidenția insistența, prin intermediul căruia se pune în mişcare „afectul subiectului vorbitor". Principala funcție stilistică a repetiției este deci aceea de intensificare prin insistență. Ea are un rol pragmatico-stilistic, trebuind interpretată mai ales la nivel textual.

1.2. Deşi, prin natura lor, structurile repetitive par „noninformative" la nivelul conținutului propozițional, *în planul comunicării*, ele sunt importante pentru interpretarea adecvată a mesajului. În comunicarea orală, repetiția se realizează *monologic* (reluarea unui/unor element(e) formal(e) în cursul intervenției aceluiaşi participant la interacțiunea verbală) sau *dialogic* (reluarea unui/unor element(e) formal(e) din intervenția locutorului în intervenția alocutorului, devenit la rândul lui locutor).

1.3. Fie că se realizează monologic sau dialogic, repetiția, cu excepția cazului în care constituie un simplu mijloc de a câştiga timp în cadrul unei intervenții, îndeplineşte *funcții* complexe în cadrul interacțiunii verbale. Este vorba de o funcție *cognitivă*: producerea şi înțelegerea enunțurilor; *stilistico-semantică*: exprimarea emfazei şi a insistenței prin intensificare semantică; *textuală*: asigurarea coeziunii[4] între enunțuri şi intervenții succesive; *conversațională*: asigurarea

[1] DŞL 2005: 437.
[2] GALR II 2005:753.
[3] Iordan 1975: 232.
[4] *Coeziunea* discursului reprezintă, după Moeschler, Reboul (1999: 440), dimensiunea lingvistico-semantică a acestuia, respectiv relațiile temporale, tematice sau referențiale dintre enunțuri.

FD, XXXVII, Bucureşti, 2018, p. 17–27

BDD-A29384 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:01:01 UTC)

progresului conversației prin diverse strategii; şi *interacţională*: implicarea în schimbul comunicativ, acordul sau dezacordul etc.

2. REPETIȚIA ÎN TEXTUL DIALECTAL

În studiul de față ne propunem o analiză, din perspectivă pragmatică, a repetiției în limba română vorbită dialectal. Este vorba despre fapte de limbă care, în opinia Magdalenei Vulpe[5], „sunt elemente spontane, cu circulație teritorială mai mult sau mai puțin limitată, neadmise în aspectul normat al limbii”[6]. Se regăsesc, în cazul acestei variante de limbă, aceleaşi particularități specifice limbii vorbite curent, respectiv discursului oral. Caracterul spontan al comunicării orale explică gradul ridicat de redundanță a acestuia şi prezența tiparelor (clişeelor) la toate nivelele structurii lingvistice, inclusiv la cel al organizării discursive. Se constată chiar o anumită „dezordine” sintactică; trăsăturile mesajului oral, actualizat în aspectul său informal, sunt exprimate prin structuri discursive precum (auto)corectări, anacolut, repetiție ș.a.[7] Am utilizat, ca material ilustrativ, corpusurile de texte dialectale publicate (vezi *Surse*).

Repetiția este o figură emblematică pentru care criteriul *reluării* propriu-zise (al repetării tiparului sintactic) rămâne definitoriu. Tiparul structural poate fi actualizat cu diverse elemente lexicale, dând naştere unor structuri repetitive unitare sau neunitare.

Structurile repetitive *unitare* presupun reluarea identică sau modificată a unui element, cu diverse valori semantice precum:

− continuitatea:

*„Dómle dóctor, ĉe-į fac cu bába, zic, vreų s-o internéz îņ◡spitál. Uįtę-**aşá**, **aşá**, **aşá**”* (TDO, 982/363)[8];

− durata:

*„era marți seara ş-a stat **şi** miercuri **şi** joi tocmai...”* (Teiuş 1980: 151);

[5] Vulpe 2004: 78.

[6] Autoarea delimitează, pe baza criteriului extinderii geografice şi al spontaneității, elementele de limbă *standard* de elementele *populare* şi de cele *dialectale*, toate fiind considerate elemente de limbă *vorbită*, generate de caracterul oral (dialogat şi concret) al comunicării.

[7] Cf. şi GALR II 2005: 830.

[8] În exemplele selectate, după sigla corpusului, urmează numărul cartografic al localității anchetate, despărțit prin bară oblică de numărul paginii la care exemplul apare. De asemenea, exemplele citate sunt date în transcriere fonetică sau parțial literarizate, aşa cum au fost preluate din sursa menționată.

BDD-A29384 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:01:01 UTC)

− intensitatea:

„−Nu vă dúcеț, că nu síntez‿voi̯ stăpínḭ pe copílu mi̯u. ***i̯o****...****i̯o*** *am făcút-o,* ***i̯o*** *sîn̦‿stăpínă pę i̯a”* (TDO, 977/347).

Structurile repetitive *neunitare* sunt acele structuri în care termenii repetiției nu fac parte dintr-o singură unitate sintactică, ci constituie unități sintactice distincte, între care se stabilesc diferite relații. De exemplu, unele structuri repetitive au rolul de a *intensifica semantic* elementul/elementele repetate, obținându-se o emfază forte:

(1) *„pă un‿te duj'‿núma urs / pă un‿te duj'‿núma* ***urşḭ*** */* ***urşḭ****”* (TDM I, 677/61);
(2) *„vo şásă luń şi cînd am fost...ă...că mă pun la hoď ínă / adécat'e nǫkptę / ap‿āşá...aşá mă tresărę́ // [...] ş-ápŏ...****i̯ără vin dắpă míńe*** */* ***i̯ără vin dắpă míńe****”* (Marin, Mărgărit 2005: 36).

Repetiția poate funcționa şi ca procedeu sintactic de exprimare a *aspectului verbal*, structurile repetitive indicând o *durată nedelimitată* a acțiunii:

(1) *„****mai stau*** *eu* ***mai stau*** */* ***mai stau*** *eu mult...zic «am să mă culc şi eu oleacă»”*. (Teiuş 1980: 150);
(2) *„mă uit şi iar mă pun jos /şi* ***şed*** */* ***şed*** */* ***şed*** */ mi s-a...urât”* (*ibidem*: 151).

Printre valorile semantice pe care structurile repetitive le mai pot exprima este şi valoarea *dubitativă* (exprimarea incertitudinii):

> *„acu stam ca prostu şi mă gândeam /* ***şi m-aş fi dus*** */* ***şi nu m-aş fi dus****...”* (*ibidem*: 153);

sau *concesivă*:

> *„****tatícu*** *haḭ ca* ***tatícu****” / íce „că i̯el i̯e maḭ bun” íce / „da mamíca” íce „mă...mă i̯a cu prăjína”* (TDM I, 673/23).

Structura repetitivă din exemplul de mai sus, cu valoare concesivă şi care cuprinde o tautologie, are rolul de a atrage atenția asupra elementului sintactic următor (*mamíca*), accentuat şi legat de tautologie prin coordonare adversativă.

Deşi par „neinformative” la nivelul conținutului propozițional, structurile repetitive au deplină relevanță în planul comunicării, fie că se manifestă ca autorepetiții, fie ca heterorepetiții.

BDD-A29384 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:01:01 UTC)

2.1. Autorepetiția

Prin repetarea unor elemente lexicale sau structuri sintactice, se asigură coeziunea textuală, discursul vorbitorului devenind mai legat şi fiind mai uşor de urmărit:

(1) *„ápăi̯ îi̯ spúńę máma că ăi̯ésta-i̯ aşę́ vin dă* ***trắbă fi̯ert*** */ núma dă jumătáťe* ***trắbă fi̯ert****.”* (Marin, Mărgărit 2005: 68);
(2) *„ắla íce «****hai̯ la pópa-m◡beĉ****» ắla ce «****hai̯ la pópa-m◡beĉ****»”* (TDM I, 673/29);
(3) *„bínę” / zíce / „că ui̯te* ***mai̯ i̯e*** *úna /* ***mai̯ i̯e*** *álta...”* (TDM II, 730/522).

După cum se poate constata din exemplele citate *supra*, repetarea, prin *paralelism sintactic*, a unor unități cu structură simetrică are rolul de intensificare semantică, deci o valoare emfatică.

Ca modalitate de realizare a coeziunii textuale prin intermediul repetiției este şi *tematizarea*, adică deplasarea unui constituent din poziția standard la începutul enunțului[9], cu valoare de reliefare a elementului respectiv, elementul tematizat purtând accentul frastic:

(1) *„şi̇ s-a dus cu i̯el pínă* ***la comândắu̯*** *//* ***la comăndắu̯*** *i̯erá un◡cumnát al mi̯eu̯.”* (TDM II, 731/532);
(2) *„am alés berbi̇écĭ din u̯oi̯ / şi̯-am vinít cu i̯ei̯* ***ai̯íĉa la stínă*** *//* ***ai̯íĉa la stínă*** */ i̯erá un uŋkáj bătrín.”* (*ibidem*: 731/530);
(3) *„şi merĝám◡****la boi̯ér*** *//* ***la◡ boi̯ér*** *dácă merĝám îm da şî míi̯e dóo [...] pogu̯áne sau̯ trei̯”* (TDM III, 827/644).

Repetiția poate fi considerată[10] drept o „metaregulă” sau o „regulă a regulilor” de coerență, situată la nivelul dimensiunii interpretative a textului / a discursului. Această metaregulă de coerență explicitează aspectele legate de coeziunea textului[11] (deci de dimensiunea semantică a acestuia), aspecte ilustrate, de exemplu, prin *pronominalizare*:

„dúpă ĉe víne dă◡la ápă / ***mirę́asa◡****ése ş½◡fáĉe o hóră máre / comándă la lău̯utári̇ şi băi̯éţî fáĉe o hóră máre / şi* ***i̯a*** *púne flor◡la bă̈i̯és◡ş½ la féte-m◡pi̯ept”* (TDM I, 760/218);

sau prin *referențializare deictică contextuală*:

[9] GALR II 2005: 36.
[10] Moeschler, Reboul 1999: 441.
[11] Cf. Charolles 1978.

BDD-A29384 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:01:01 UTC)

„pă ***ţurlóį*** */ dăcît l-a zdrobḭ́t aşá //* ***ắsta****-negríse dă tot”* (TDM III, 803/331).

Ca tip repetitiv folosit pentru realizarea coeziunii textuale este folosită şi *anadiploza* (sau *reduplicația*), procedeu sintactic constând în repetarea unui cuvânt sau grup de cuvinte la sfârşitul unei unități sintactice şi la începutul celei următoare. Procedeul are o valoare puternic afectivă şi de insistență[12]:

(1) *„şi* ***pun mîna pe el*** *//* ***cînd pun mîna pe el*** *şi-l hîțîn / ca masa asta*!” (Teiuş 1980: 151);
(2) *„****am venít acásă*** *//* ***dúpă ĉ-am venít acásă*** */ îį maį dusắsă-napóį pă nemț /* ***dúpă ĉę-am venít acásă*** *įar nę-a luu̯át.”* (TDM I, 673/27).

Un alt tip repetitiv ce asigură coeziunea textuală este *laitmotivul*, care constă în repetarea (imediată sau la distanță) de mai multe ori a aceluiaşi element, care reprezintă, de obicei, tema unei secvențe conversaționale:

(1) *„păį ĉe vreį tu” zîc „să įa p-****amărítu****-ắla” / o ĉerẹa únu d-ij‿dĩ‿sat / íŋcă áltu / „să įa p-****amărítu****-ắla” zîc „um‿beţív ş-um‿prăpădít şî p-ăllánt” zîc „tot aşá* ***un amărít****” zîc*. (TDM I, 673/24);
(2) *„nu şt'iu mámă” zíĉe „c-aşę́* ***mă dọáre*** *aíĉe ĉáfa” zíĉe / „şi îṇ‿spáťĕ // aşę́* ***mă dọáre****” zíĉe / nu...da nu şt'u că reúmă / ĉe...nj tárę* ***mă dọǫ́re****” zíĉe sărácu.* (Marin, Mărgărit 2005: 72).

2.2. Repetiția în dialog

În cadrul interacțiunii verbale, auto- sau heterorepetiția este folosită cu diverse funcții. În dialog, valoarea pragmatică a repetiției diferă de cea a antecedentului, valoare datorată atât poziției din plan segmental, cât şi mijloacelor din plan suprasegmental.

2.2.1. Răspunsul la întrebare: conține repetarea, integrală sau parțială, identică sau modificată, a întrebării, aducând de obicei o notă afirmativă sau negativă categorică:

– răspuns afirmativ la o întrebare formulată afirmativ, repetată integral în răspuns:

băę́tu įa spus:
„îs‿pláĉe? ***rămíį?***
*ĉe „****rămíį****”* (TDM I, 673/24);

[12] Procedeul este cunoscut drept „temporala de reluare”, exprimând atitudinea emițătorului față de propriul mesaj şi indicând o durată indeterminată, imprecisă a acțiunii din regentă. În această problemă, vezi şi Vulpe 2004: 409.

BDD-A29384 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:01:01 UTC)

– răspuns afirmativ la o întrebare formulată afirmativ, repetată integral, cu modificări de persoană:

„móşule cum îi treába? ***ce petrénți ai?****”*
*„****ce petrénți am?*** *// să-n‿dai ‿úóiļe cáre s-a furát”* (TDM II, 728/498);

– răspuns afirmativ la o întrebare formulată afirmativ, dat prin intermediul unei întrebări repetitive retorice cu verbul la modul conjunctiv:

*„ăi! ş½‿****ți‿dụári?****”*
*„****ma‿dụári****! ****da‿cum s½ nu mă‿dụáiĕ****...?!”* (NALR–Mold.Bucov. TD I/1, 649/284);

– răspuns negativ cu repetarea întrebării în formă negativă, cu particula *ba*, prin care se imprimă răspunsului un caracter mai categoric:

„da ce-i mă omule? ***ai prostit?”***
*„****ba io n-am prostit*** *// da tu nu ştii ce-i afară”* (Teiuş 1980: 146);

– răspuns negativ exprimat prin intermediul unei întrebări repetitive retorice, rostite cu intonație rejectivă:

„ce faceți? domnu şef ***unde-apuci****?” // zice „****un‿s-apuc****? // unde m-a-ndrepta Dumnezeu”* (*ibidem*: 149).

2.2.2. Realizarea unor mişcări argumentative

Repetițiile, în acest caz, imprimă intervenției „o notă de emotivitate sau de participare intensă”[13]. Este vorba în special de *repetiția rejectivă*, prin care, cu ajutorul intonației, se contestă antecedentul:

*„****ai făcú‿****mă / mîŋcáre êvá la băiéți ăştia?”*
„ēi! ***lę-am făcú‿*** *mîŋcáre” ce „am stad‿dă mîŋcáre” íce* (TDM I, 673/30).

În exemplul citat *supra*, prin heterorepetiție (rejectivă) se exprimă dezacordul cu interlocutorul, urmat de o mică justificare; reluarea parțială a întrebării exprimă contestarea dreptului interlocutorului de a întreba, deoarece acesta cunoaşte deja răspunsul.

[13] GALR II 2005: 766.

BDD-A29384 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:01:01 UTC)

2.2.3. Funcții metadiscursive ale repetiției

Repetiția este folosită în secvențe de tip metadiscursiv, formate de obicei din trei intervenții succesive (triade metadiscursive) orientate asupra:

– modului de *producere* a mesajului, în cadrul dialogului purtat între cercetătorul-anchetator şi subiectul anchetat:

(1) *„o fost aîca / ca... cum îi̯ spúńe ĕşt'a / care-s*
[Securişti.]
securíj‿da / securíşt'” (Marin, Mărgărit 2005: 103);

(2) *„núma aşá o putú‿s-o [ɛ] no̯-adícă*
[Să scape de ea.]
să scă̆pe de i̯e u̯-o ars” (*ibidem*: 57).

După cum se poate constata din exemplele (1) şi (2), când locutorul (subiectul anchetat) întâmpină dificultăți în găsirea unui termen, alocutorul (cercetătorul-anchetator) intervine cu o sugestie lexicală pe care locutorul o acceptă şi o repetă (în intervenția a treia, unde apare repetiția).

– *codului* utilizat:

„[Cum se semăna?]
să semănâ cu mi̓na.
[Aşa, povesteşte.]
cu mi̓na // să semănâ” (TDM III, 814/377).

În exemplul de mai sus, la cererea alocutorului, printr-o întrebare de tipul „Cum se semăna?”, locutorul repetă formularea alocutorului pe parcursul a două secvențe, cea de-a doua fiind reluată prin inversarea termenilor.

În cursul dialogului din cadrul anchetelor dialectale, apare şi situația în care alocutorul (anchetatorul) repetă un termen folosit de locutor, cerând definirea lui sau solicitând explicații suplimentare:

*„cápu̯ fâceṇ‿**răcitúrâ** / şî picu̯árîli / da /*
*[Aici **„răcitură”** îi spune?]*
***răcitúrâ** // da cum? kiftíi̯i?”* (TDM II, 727/479).

BDD-A29384 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:01:01 UTC)

2.2.4. Exprimarea semnalelor de receptare

Heterorepetiția are rol de *semnal de receptare* a mesajului de către alocutor, exprimând totodată şi acordul:

(1) *Ş-atúņş◡nu fi̯érbę́ / **rămîńę́**...dúlcę.*
*[**Rămînea must**.]*
***rămâńę́ must**”* (Marin, Mărgărit 2005: 68);

În exemplul (1), repetiția contribuie şi la realizarea unei mişcări argumentative de susținere comunicativă, respectiv de confirmare sau adeziune a alocutorului la mesajul transmis de către locutor. În acest fel, repetiția imprimă intervenției o notă de participare intensă.

(2) *„[Da’de ce ai zis dumneata că era străin? De unde era el?]*
*Dă la rămîńía d-acólo **dă la mármorę̯osíģet** / d-acólo*
*[A, **de la Sighetul Marmației**.]*
***dă la mármorę̯osig** o fost / da*” (*ibidem*: 73).

În exemplul (2), alocutorul încearcă să corecteze termenul pronunțat de către locutor, dar nu reuşeşte, locutorul reluând prin repetare (parțială) termenul din primul său enunț.

2.2.5. Realizarea unor strategii conversaționale

2.2.5.1. Strategii digresive

Strategiile digresive implică, de obicei, autorepetiția, care semnalează revenirea la firul narativ principal. Prin ruptura temei principale a discuției, digresiunea reprezintă de fapt „o întrerupere la nivelul semnificatului”[14], o slăbire a coerenței discursive. Însă, prin revenirea la tema principală, digresiunea nu marchează un moment de eşec comunicativ, ci dimpotrivă, o îmbunătățire a comunicării. Fie că se realizează monologal, fie dialogal, digresiunea implică repetiția, care este o marcă specifică a digresiunii:

(1) *„i̯el **a făcút ijécții̯** // şi̯◡erá um◡primár cáre◡erá...afurisít i̯erá / i̯erá to◡ni̯am cu...undę-aŋ◡crescúsim i̯eu̯ // d-ápăi̯ i̯el / i̯el vini̯á dę la spitál / **făcę̯á ijécții̯**.”* (TDM II, 734/588);

[14] Dascălu Jinga 2003: 129.

BDD-A29384 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:01:01 UTC)

(2) *„noi̯...cînd am umblát la pădúre / tăt* ***în‿vogón*** */ aď écaťę am avút â...am avút pátru vogo̯ǫ́ńe / dînt pátru vogo̯ǫ́ńe o fos‿trii̯ la ǫ́meňi̯ / [...] dǫ́u̯ozâc aṃ‿fos‿săluṣuít în...****în vogu̯ón****."* (Marin, Mărgărit 2005: 37);

(3) *„B. Ş‿apă‿i̯o* ***ţîn mínťe*** *pe táta să cîntá răzîmát d'e úṣă la verándă.[...], aṣá* ***mńi̯‿adúc*** *ṣî i̯eu* ***amíńťe****.*
A. Ńi‿auzắ, núma suflá greu̯...
B. Aṣá, aṣá, ***mńi̯‿adúc amíńťe****..."* (Guia 2014: 189).

2.2.5.2. Strategii de rectificare

Cele mai frecvente strategii de rectificare sunt repetițiile prezente în formă identică sau modificate în diverse faze.

Autocorectările se realizează prin:

− reluarea termenului eronat într-o formă considerată de vorbitor corectă:

„i̯erá o hái̯nă to‿ca ásta gru̯ás-a ***iṣí*** *[k]* ***i̯iṣe̯á*** *sínĝili p-aíĉ pă la cu̯ot"* (TDM II, 710/232);

− completarea sintagmei în care termenul repetat apare:

„io aveam ***un cîne*** *alb // de la* ***neam de oi*** *[k]* ***neam de cîne de oi"*** (Teiuş 1980: 145);

− eliminarea unui (unor) termen(i) din sintagmă:

„io...am stat aşa / şi ***nu mi-o fo*** *[k]* ***mi-o fo*** *frig"* (*ibidem*: 140).

În cadrul interacțiunii verbale, repetiția apare și în cazul „autocorectărilor heteroinițiate"[15], bazate pe secvențe ternare: I. locutorul produce eroarea; II. alocutorul o identifică şi o semnalează; III. locutorul reia termenul corectat, prin repetare:

„d-apâ‿nu i̯erá / ***núma*** *cíťe cîn‿şásă dărăburi̯ i̯erá /*
*[****Numai aşa de la cineva****?]*
núma aşę́ dă la únu" (Marin, Mărgărit 2005: 81).

Ca strategie de rectificare este întâlnită şi repetiția din interiorul „heterocorectărilor heteroinițiate"[16], bazate tot pe o secvență ternară: I. locutorul produce eroarea; II. alocutorul propune corectarea ei; III. locutorul acceptă corectarea şi repetă (parțial) enunțul:

[15] GALR II 2005: 770.
[16] *Ibidem*: 771.

BDD-A29384 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:01:01 UTC)

„B: La másâ? ɯō‿bɯórş, aşá.
A: Cîrnáţ, ***altîdátâ****.*
B: ***Altîdátâ****”* (Guia 2014: 247).

3. CONCLUZII

În discursul oral, repetiția, regulă de coerență, contribuie la asigurarea coeziunii textuale. În discursul oral de tip dialectal, repetiția participă la realizarea unor mişcări argumentative, având şi funcții metadiscursive, orientate în special asupra modului de producere a mesajului şi asupra codului.

În limba română vorbită dialectal, este întâlnită frecvent autorepetiția. În dialog, se constată reluarea unor structuri prin auto sau heterorepetiție, în formă identică sau parțial modificată, în cadrul unor strategii conversaționale în special de tip digresiv sau de rectificare.

Structurile repetitive au rolul de intensificatori semantici, exprimând o valoare emfatică. Prin repetiție şi accentuare afectivă, se obține o îmbogățire semantică a mesajului, mijloacele lexicale fiind completate de mijloace de tip prozodic (intonație, accent, durată).

SURSE

Guia 2014 = Sorin Guia, *Dialectologie română. Studii şi corpus de texte*, Iaşi, Editura Vasiliana’98.

Marin, Mărgărit 2005 = Maria Marin, Iulia Mărgărit, *Graiuri româneşti din Ungaria. Studiu lingvistic. Texte dialectale. Glosar*, Bucureşti, Editura Academiei Române.

NALR–Mold. Bucov. TD I/1 = *Noul atlas lingvistic român pe regiuni. Moldova şi Bucovina. Texte dialectale*, vol. I, partea I, Iaşi, Editura Academiei Române, 1993.

TDM I = *Texte dialectale Muntenia.* I, publicate sub conducerea lui Boris Cazacu, de Galina Ghiculete, Paul Lăzărescu, Maria Marin, Bogdan Marinescu, Ruxandra Pană, Magdalena Vulpe, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1973.

TDM II = *Texte dialectale Muntenia*, II, publicate sub redacția lui Boris Cazacu, de Paul Lăzărescu, Maria Marin, Bogdan Marinescu, Victorela Neagoe, Ruxandra Pană şi Magdalena Vulpe, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1975.

TDM III = *Texte dialectale. Muntenia*, III, de Costin Bratu, Galina Ghiculete, Maria Marin, Bogdan Marinescu, Magdalena Vulpe, Bucureşti, Institutul de Cercetări Etnologice şi Dialectologice, 1987.

TDO = *Texte dialectale Oltenia,* publicate sub redacția lui Boris Cazacu, de Cornelia Cohuț, Galina Ghiculete, Maria Mărdărescu, Valeriu Şuteu şi Magdalena Vulpe, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1967.

Teiuş 1980 = Sabina Teiuş, *Coordonarea în vorbirea populară românească*, Bucureşti, Editura Ştiințifică şi Enciclopedică.

BDD-A29384 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:01:01 UTC)

BIBLIOGRAFIE

Charolles 1978 = M. Charolles, *Introduction aux problèmes de la cohérence des textes*, in Langue française, 38, p. 7–41.

Dascălu Jinga 2003 = Laurenția Dascălu Jinga, *Digresiunile în conversația spontană*, în *Dialogul în româna vorbită. Omagiu profesorului Sorin Stati la a 70-a aniversare*, Bucureşti, Editura Oscar Print, p. 128–142.

Dascălu Jinga, Laurenția, Liana Pop (coord.), *Dialogul în româna vorbită. Omagiu profesorului Sorin Stati la a 70-a aniversare*, Bucureşti, Editura Oscar Print, 2003.

DŞL 2005 = Angela Bidu-Vrănceanu *et alii*, *Dicționar de ştiințe ale limbii*, Bucureşti, Editura Nemira.

GALR II 2005 = *Gramatica limbii române* II. *Enunțul*, Bucureşti, Editura Academiei Române.

Iordan 1975 = Iorgu Iordan, *Stilistica limbii române*, Bucureşti, Editura Ştiințifică.

Moeschler, Reboul 1999 = Jacques Moeschler, Anne Reboul, *Dicționar enciclopedic de pragmatică*, Cluj-Napoca, Editura Echinox.

Vulpe 2004 = Magdalena Vulpe, *Dialectal, popular, vorbit* şi *Construcții repetitive în vorbirea populară*, în *Opera lingvistică* I. *Dialectal, Popular*, *Vorbit*, Cluj-Napoca, Editura Clusium, p. 72–78, 406–418.

VALEURS PRAGMATIQUES DE LA REPETITION DANS LE TEXTE DIALECTAL

RÉSUMÉ

L'article se propose d'analyser, d'une perspective pragmatique, les valeurs de la répétition dans le texte dialectal. Nous avons utilisé les corpus de textes dialectaux publiés.

La répétition est une figure syntaxique basée sur la reprise d'un élément du discours. Quoique, par leur nature, les structures répétitives semblent non-informatives au niveau du contenu propositionnel, dans le plan de la communication, elles sont importantes pour l'interprétation adéquate du message. Qu'il s'agit de la répétition monologique ou dialogique, celle-ci contribue à assurer la cohésion textuelle, aux divers mouvements argumentatifs et à certaines stratégies conversationnelles.

Les structures répétitives constituent des intensificateurs sémantiques, exprimant une valeur emphatique. Par répétition et accentuation affective, on obtient un enrichissement sémantique du message, auquel contribuent aussi, à côté des moyens lexicaux, les moyens de type prosodique (intonation, accent, durée).

Institutul de Lingvistică şi Istorie Literară
„Sextil Puşcariu" al Academiei Române
400165 Cluj-Napoca, str. E. Racoviță, 21

BDD-A29384 © 2018 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.169 (2026-11-07 03:01:01 UTC)